

Acumuer, 1966); Barranco *Reguero*, considerable afl. dr. Ebre (uns 40 km. de curs, i uns 40 km. aigües amunt de Saragossa); i també en gall. antic: «como üus falcôeiros --- estavam en coita de morte en un *reguero*», *Ctgs d'Alf X*, 243.2, 243.21. En ross. també designa el «bannier» o encarregat d'un rec (La Llaguna de Capcir, 1960), ja antic: «pagam los *reguers* del rech de Toyr» a 1316, el de Vinçà 1395, i altres cinc docs. del S. xiv, *InvLC*. Diuen *řægés* a Portvendres per a «barraques de pendre ocells amb filat» (1959),¹⁰ per encreuament amb un **reder* derivat de *RET*.

Reguera [doc. de 1122, referent a la Clamor d'Almacelles, *ABL* VI, 543]; «les *regueres* per traure aygua sulci aquariu», *OPou* (*TBPu*, 43); «l'acer que encén los ayres baixant, vol decantar; / mes, a sa mà rebelde, s'atterra, y la muralla, / tallada fins al sòtol, obre *reguera* al mar», *Atl* 1867 (IV, 14d); «s'obre de bat a bat al mar» 1878), en els estanys del delta del Llobregat es distingeix entre la part central, i les *regueres*, que són els canals o braços allargats que hi aflueixen», 1932; id Coromines (*Prometeu*, cap. 10, IV, p 181), ross sinònim d'«agulla, rec derivat» (Estagell), d'on el NL *Trauca-sa reguera* a Castellnou dels Aspres (1960)

Regueratge 'paga del reguer' [«van fer pagar el ~ a ---» en doc del S. xvii, que llegeixo a la Casa de la Vila, de Catllà, 1960]. *Regueral* de --- genèric de dos barranquets pall. (a Baiasca, 1964). *Reguerall* 'rastre que un corrent va deixant' tort. «lo *reguerall* de la invasió napoleònica va estenent-se arreu, com taca d'oli», Vergés Paulí (*Espurnes* v, 155). *Reguerany* 'sot, tòrrent': «el sot de la Verneda en un *reguerany* que hi ha més enllà de ---», Horskavinyà (1931); 'canal d'aigua sense sortida, que ha deixat la mar en retirar-se de la platja', delta del Llobr. (1932), «la seva primera sorpresa fou de trobar eixut el *r* que feien les aigües per aquella banda de l'estany», Coromines (*Prometeu*, cap 11, iv, 195).

Regueró [1332, *regaró* «petit ruisseau», *InvLC*]; «un *regueró* cenyit per les orengues», Josep Carner (*O C*, pròleg, p 32), també val. (a Pego *Carrer del Regueró*, on avui hi han fet el llavador, 1962); *regueronet* «capella de la M de D. del Pontarró --- hi passa per la vora --- un ~ de aigua y un pontet», «a la riera --- féu un salt, amb motiu d'un *r* d'aigua, amb molta facilitat», B de Maldà (*Excurs*, 90, *Coll B V.*, 109 23) «Un *regaró*», *Decam* vi, § 10, 379 16f.

Regueret, valencià: *Regueret* del Juncillo, entre Cotes i Sumacàrcer (1962); a Cerd. diuen *requeret*: «aigües avall del poble tots els *řəkərëts* s'ajunten i formen el Rigat» Nauja (1959); *reguereta* *Reguerill* 'xaragallet' V. de Boí: «haureu de passar un ~ que hi baix» (Boí, 1953) *Reguerol* alt-emp: «venint de Darnius deixeu a Can Barris el *reguerol* que hi ha entre allà i Coll-Roig» Biure, 1926. *Reguerot* vivíssim a Bna, en particular per als que van a les xaleres i cunetes: [1911 ---], també al Pall: «un patamoll és un *r*. que hi rage una font que no s'eixugue» (Tavascan, 1934). *Reguera* (▷*Dag*) *Regutxol* *Regutxell* i *regutzell* etc sobre els quals V. la nota 3 de *GUITZA*

Potser n'és un derivat mossàrab el val. local **recòtxa* que a Petrés i les Valls de Segó (Benifairó, Quart i els altres tres poblets agregats) designa la fluència baixa de la famosa Font de Quart: cada un dels pobles disposa d'un dia de «fila completa» alternant amb quatre dies de *řekóča*, en què només tenen els sobrants de l'altre: aigua que circula per un rec anomenat *roll de la recòtxa* o *regadora de la recòtxa*; així ho llegeixo a les Ordenances tradicionals i escrites de la Font de Quart, i així m'ho expliquen a tots cinc poblets i a Petrés, on també n'usen un altre *roll* (1962): encara que tingui tanta relació amb el regatge, morfològicament i fonètica fóra difícil derivar-ho de *RIGARE* (*RIGATIO* toparia amb el fet que *ŕĭ* dóna més aviat *ç* que *č* en la toponímia mossàrab, fóra estrany que vingués d'un nominatiu llatí i no acusatiu, i els canvis de la *g* i de la *á* també serien dificultosos).

Més fàcil, doncs, partir de *REKU* (+-*ŭ*CIU, -A, amb la *u* oberta en contacte amb el *q* aràbic) admetent que vagi ser primerament el nom del «roll» o rec. Interessa molt en qualitat de representant mossàrab (junt amb *regatxol* i el b-arag. *regacho*) del nostre enigmàtic *REKU*. Val a dir que un verb *regutxar* no és inoït en el P. Val en el sentit de 'rajar escassament' («totes estes fonts xorren poc però algo van *řegučánt*» Alcoleja, 1963): és probable que aquell mossarabisme es relacioni amb aquest verb, i també és versemblant que en l'origen de tots dos mots hi hagi hagut alguna confusió de les dues arrels, en mesura més o menys gran, en l'un o amb l'altre mot.

CPT: *Sobre-rec* 'rec secundari' o potser més aviat 'caixer d'un rec', Canyelles, mj S xviii (text en *AlcM*): cf. el barranc de *Subarrec* a Móra d'Ebre, supra.

Cap-rec 'deu d'on parteixen les aigües d'un rec', mot antiquíssim, que recordo haver sentit a Cerdanya i a la zona Sd'Urg.-And., i ja trobem en forma llatinitzada en docs. del S. x: «de circi in ipso *caputrego*» com a afrontació en un doc de 955 (*Cart* de StCugat I, 38) altres que recullen Bast-Bass., s. v. *caput rego* i el de 1080 citat supra. També gascó ant.: «La Font de Lo Puech entroo au cap de ffore deu *cab arec*; et deu *cap arrec* en fore entro ---» a 1336 (*Cart*. d'Ossau, 79 38); «Le *Caparrecq*: ruisseau qui arrose Monein», doc. *Caparecx* a. 1441 (P. Raymond, *D. Top B-Pyr*, s. v.); una forma *cal-rec* en deu ser alteració fonètica: «se congria una mica de bassiot, y segueix per avall --- una mica de *cal-rech* ---», AMAlcover (*BDLC* III, 318).

De la combinació ja llatina, amb genitiu *CAPUT RECI*, i el tractament fonètic normal en català de -*CI* com *y*, prové *Caborreu*, del qual vaig parlar en *E T C* II, 33; I, 45 (el paral·lel *Caborriu*⁹ podria ser un *CAPUT RIVI* paral·lel o el mateix *CAPUT RECI* amb metafonia), brillant confirmació (junt amb *RECI-FURCUM* ja citat en el Bearn) de la data romana del nostre *RECO-* o *RECU*, de la seva *c* i no *g*, i del seu significat, car el *Caborreu* que separa Andorra d'Arcavell és justament el nom d'una gran partida de pasturatges i del rec que hi neix, i que, marcant la frontera entre les dues valls, baixa a desaiugar per l'esquerra en el riu Valira. Formacions paral·leles són *caput-molum* (que hem trobat supra en